

□

Има нещо вярно, че страхът и напрежението се усещат в стомаха. Горски разбра, че се е забъркал в голямата игра и подозираше, че залогът в крайна сметка вероятно е животът му. Обаче му стана също и любопитно.

Странна работа.

Класифицираната информацията, която получаваше на все по-едри дози, в началото беше просто шокираща, но после категорично премина в графа „недопустими действия срещу човечеството”. Горски все по-добре разбираше, че не може да пази наученото в тайна. Болни мозъци измисляха дребни игрички в глобален мащаб.

Трябваше да каже на хората за всичко.

Знаеше обаче, че ако изведнъж съобщи толкова неправдоподобно звучащи истини, традиционната машина за смачкване на авторитети и имена много бързо щеше да се заеме с него – щяха да го направят да изглежда смешен, изперкал, куку, фантазбор... и всичко, което имаше да каже, щеше да остане отново извън полезрението на мнозинството. Големите медии никога нямаше да напишат и дума за него.

Щяха да го оставят единствено на жълтата преса.

После, след известно време, щяха и да го убият, както се случи с приятеля му от калифорнийския отдел преди година.

„И така – какво правим, Горски – си мислеше той – стоим и работим за врага, или казваме всичко на хората?”

Като учен той искаше да остане възможно по-дълго жив, за да узнае повече.

- Мисли! Мисли!

Горски нямаше достатъчно близки приятели, на които да се довери в Америка.

Трябваше да се върне към хората, които познаваше Отпреди.

Така.

Щеше да разпредели информацията между отделни приятели, за да може малко по малко тя да се съобщава на света, докато той остава вътре в системата и научава още.

Можеше дори да се напише роман за част от нещата.

Той имаше един приятел писател.

„А има и един друг интересен метод...” –

Горски се хвана за брадичката замислено.